

Si la censura no vol blancs...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... ens hi veurem negres!

Any V - Núm. 192

Barcelona, 27 de febrer de 1935

Preu: 20 cèntims

El Premi de la Poesia i una solució «Be Negre»

Seguint la tradició, tan sòlidament establerta en els nostres premis literaris, de proclamar que la millor obra de l'any no és la millor obra de l'any, el jurat del Premi de la Poesia ha atorgat aquest any el Premi Variacions liriqües, de Josep Maria López-Picó.

Els que no l'han llegit, entre els quals ens comptem, diuen que és un llibre molt considerable. Malauradament, els que el coneixen, no són de la mateixa opinió. Però, al cap i a la fi, com que els que havien de concedir el Premi es trobaven entre aquests darrers, a ningú sorprendrà que el senyor López-Picó hagi resultat agraciat.

En els tres anys que funciona el Premi de la Poesia, els guanyadors han estat, respectivament, els senyors Carles Riba, Josep Carner i López-Picó. Seguint el rigorós torn establert, en els anys següents el premi recaurà als senyors J. M. de Sagarra, Marian Manén, Agustí Escasans i Joaquim Folguera, premis els quals tornaran a tenir-lo els senyors Riba, Carner, López-Picó, etc., i així successivament.

Per simplificar les coses, i sense trair l'esperit que creà els premis

literaris, EL BE NEGRE s'atreveix a proposar que d'una vegada per totes es reglamentés seriosament la concessió d'aquesta flor artificial de la poesia. Així tindríem que el premi dels anys 1932, 1939, 1946, 1953, 1960 i 1967 corresponen al senyor Carles Riba; els de 1933, 1940, 1947, 1954, 1961 i 1968, al senyor Josep Carner; els de 1934, 41, 48, 55, 62 i 69, al senyor López-Picó; els de 1935, 42, 49, 56, 63 i 70, al senyor Sagarra; els de 1936, 43, 50, 57, 64 i 71, al senyor Manén; els de 1937, 44, 51, 58, 65 i 72, al senyor Escasans, i, finalment, els de 1938, 45, 52, 59, 66 i 73, al senyor Folguera.

Per tal d'evitar que alguna defunció anticipada alterés l'ordre d'aquest repartiment de premis, seria recomanable que, des d'ara, cadascun dels poetes assenyalats cobrés ja les trenta mil pessetes que li corresponen per haver fet el millor llibre de versos de l'any que se li ha designat.

Els poetes que no entren en aquesta distribució podrien entrar, a títol de compensació, al parit radical.

—Ja te'n has fet ben bé càrrec de tot això?
—Oh!, els que se n'han de fer càrrec són els lectors...

PEL PRESTIGI DE LA CIUTAT

El Districte V serà traslladat al Passeig de Gràcia

L'enderroc de les Drassanes, que cada dia va més de pressa gràcies a les brigades d'obres braves que hi han posat i, si no n'hi ha prou, a les brigades de, sabotejadors que pensen intervenir-hi per mantenir-se en forma, ha portat l'alarme al no pacífic habitant del districte cinquè, que ja es veu sense un refugi ràpid i segur.

Es per això que, veient pròxim el dia d'haver de desallotjar aquelles cases antigües i competitives de la importància que la netedat i el confort tenen en la vida de les persones, una comissió de de veïns indesitjables del Barri Xines ha fet les gestions pertinents i ha aconseguit una cosa que és d'omplir de joia tota la ciutat, perquè a l'ensenyem que li conservarà el pintoresc, atractiu indispensable del turisme, donarà a aquell unes majors proporcions i, per tant, unes més grans possibilitats.

El projecte és magnífic i de realització immediata, tan immediata, que diumenge que ve s'inaugurarà amb unes solemnes festes.

Es tracta, no menys que, amb motiu d'estar desllogats la majoria dels pisos, sigui traslladat el Barri Xines al Passeig de Gràcia.

Els resultats, no cal dir-ho, seran immediats: els pisos desllogats quedaran llogats ipso facto; els propietaris cobraran el lloguer més permement la instal·lació en els pisos de petites indústries domèstiques; els lloguers, amb això, no hauran de baixar per res de preu, ans al contrari, podran pujar. Els turistes podran veure el barri confortablement sense por que els caigui al damunt un test, un gat o una tauleta de nit; les baralles, naturals en un barri pintoresc, podran tenir lloc en amplis espais oberts; els venedors, ambulants o no, podran tenir una clientela més nombrosa i distingida i uns grans aparadors on podran exhibir les mercaderies amb indicació de la seva procedència, per si el seu propietari vol adquirir-les.

Com que un dels més eficaços elements de l'animació, a més dels

il·luminació, a la nit els fanals d'en Falqués, la forma de força dels quals recordarà als habitants del barri que no es bo de portar les bromes massa a l'extrem, estaran coberts de bombetes que donaran al conjunt un bell aspecte de revella i proporcionaran pa a les famílies dels dependents del subministredor, als obrers de les fàbriques de material elèctric i als de les companyies de llum i força. Al mateix temps, aquesta il·luminació extraordinària proporcionarà al nou Barri Xines un to de seguretat, si no real, almenys aparent, ja que la vida és una aparença, i hom circularà més tranquil, segur que si li roben el rellotge podrà veure'l com a la claror del dia, al cap de mitja hora, a l'aparador de la cantonada i les senyores del barri, obligats pel davassall de llum, cuidaran amb més atenció el seu maquillatge i el seu vestir.

I poc a poc la gent ja no es donarà vergonya de freqüentar un barri que tanta fama i tanta literatura els ha donat; el públic s'hi habituarà; els habitants del barri es faran una mica millors, els de la resta de la ciutat, una mica pitjors, i així, poc a poc, insensiblement i sense esforç, si no és per l'esforç natural en tota reforma, ens trobarem en un just medi i serà possible—coia que en cap país no s'ha pogut fer encara—de suprimir les presons i llicenciar la policia, que no farà més que destorbar a tothom, aquí com ara no solien fer-ho més que a una part, a aquells que per anomenar-los d'una manera o altra en diem delinqüents.

La lluita entorn de Sant Isidre

Per fer-ne una entitat apolítica, els uns, i per a aconseguir que segueixi essent apolítica, els altres.

La lluita aferrissada que han vingut sostenint aquests dies els dos bàndols de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre per fer d'aquesta entitat apolítica, els uns i per aconseguir que seguís essent apolítica, els altres, no podia tenir més que una solució, vista la impossi-

et majorem considerationem nostrum: Subphirmentem, members Institutus Cathalanis Agricolae Sanctis Isidris, protestant summa energia politicum politicorum juntae directivae quae maniobrandum, maniobrandum, vadè faciendum suam, callandum, callandum et traspassan-

tudent i adequada. Aquí els únics que poden comunicar-se amb el Patró són els de la Junta—resumí el senyor Cirera i Voltà, i se'n anà a donar una altra volta.

I la carta fou escrita; però com que venia de la Junta, tenia tota ella un cert to de franquesa, com

EL SOL-LICITAT SANT ISIDRE

—Em penso que m'estimcu per l'interès...

lilitat per part d'ambdós de quedar-se les parts de l'amo perquè ja li tenien, que havia d'ésser la que imposés el tradicional seny català: una solució assenyada, catalana, agrícola, apolítica i, sobretot, de Sant Isidre.

Es per això que, més apolític els uns que els altres, i penetrats tots dos del seny de la terra, que no és de qui la treballa (la terra, no el seny), decidiren per fi demanar el parer a l'únic que els el podia donar, o sigui a l'amo, no de la terra, sinó de l'Insitut, és a dir, al patró.

Es així com Sant Isidre va rebre per un dels grups sengles sollicituds expressant el desig d'ésser especialment afavorits per la protecció patronal.

La primera que va rebre fou la del grup d'oposició del C.A.D.C.I., ai de l'I.A.C.D.S.I. Anava avalada per dos ciris de deu rals i deia:

«Sanctus Isidrus reverendissimus

dum tuum Institutus ad Ceda et Tu, patronus noster noctem ad matutinum, troberatis te parvæ patæ aviaz. Est per isto, qua, nos, opime domus juvenis, monitamus te facies oculus vivus Mariæ et sinon optime servitus eris. Tuum devotum Ludovicus Desvallis, Epifanius de Phortunius, Johannes Gerunda et Villanova, Antonius de Puig et Cuniculus Gabiaz, Ricaredus de Capmanius, Francisus Xavierus Caldearonis et Coronæ, Albertus Leo et Puigruiguerius et Paulus Junius et Villa.»

Immediatament de saber la Junta, per conducte d'una majordoma del servei d'espionatge agrícola, que l'oposició havia donat aquest pas, es va reunir amb caràcter d'urgència i acordà que el Comitè de Defensa contestés les falsedats que no havien pogut deixar d'escriure, per més que haguessin volgut, els seus adversaris.

—Contesten d'una manera con-

si anés adreçada a un masover; els ciris eren de pesseta, però anaven acompanyats d'un castell d'ous, cosa que omplí de satisfacció el bon sacerdot que la va transmetre. Deia:

«Dilectus Sidrus: Opositionem Institutum nostrum et tuum facient classicam maniobram LLUG dicendum, nos politicum sum et ille non. Non facies me de ridere quæ habeo labium partium! Ille dicent non Camboonus nin badalus non fuerunt presidens entitatis agricolæ. Sed Lliga non est agraria cum Ceda! Non permitat Deus tu te dexatis abscondere ovum! In spes gratus miraculus, recipe multos paternosters, tuum domini.

Agustinus Vilaronis Casulleris, Johannes Traveria Pubillus, Raphaelus Vitale, Ignatius Bufalæ, Francisus Olivella et Narcissus Mauritanus.»

Aquestes foren les comunicacions oficials que el nostre receptor de ràdio superheterodí de dotze ciris va poder interceptar. El nostre Servei d'Informació Secreta, però, complint amb les seves obligacions que són d'informar-nos secretament, ens ha informat secretament que paral·lelament s'havien fet gestions personals i reservadíssimes. Per part dels elements d'oposició s'han fet importants oferiments com per exemple contractar tot el borrossol sobre dels àngels llauradors de Sant Isidre i establir, al costat de l'exploració agrícola, una d'industrial de fabricació d'edredons. El senyor Cirera i Voltà, en saber-ho, comunicà al Sant que això no era més que una nova forma d'exploració a l'empar dels aranzels per privar que els edredons puguessin venir de l'estranger, afavorint així únicament la indústria catalana en perjudici de l'agricultura de tot Espanya.

L'oposició no ha estat pas menys contundent.

«La maniobra de la Ceda és palesa—ha dit, en llatí, naturalment— a l'empar de l'Agricultura volen fer vots. Volen que tot el que obtinguin de dret els paguesos es creguin que és favor per estar ells al poder.»

Immediatament la Ceda ha contestat: «La maniobra política és

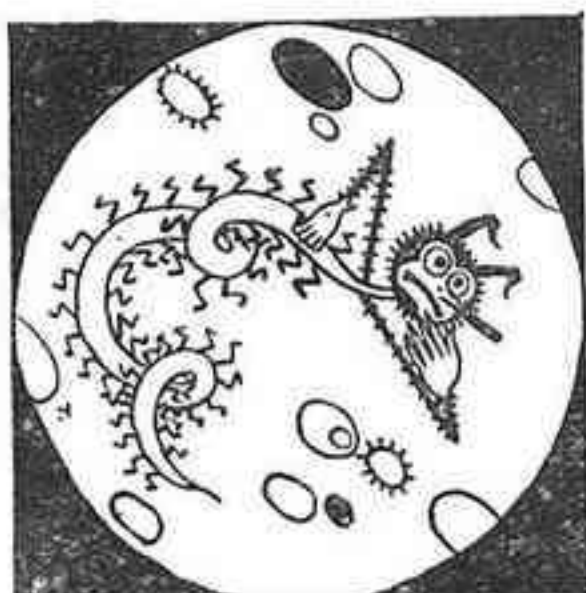
—Però per què em fan aquesta rebuda?
—Veurà: ens han dit que vostè venia de l'Uruguai...

Les conferències Gil Robles - Lerrooux

Madrid, 26. — Avui han començat a córrer rumors alarmants. Corrien tant, que ens ha estat impossible arapar-ne cap. De totes maneres, hem pogut saber que el motiu principal que els impulsava a circular era que durant tot el matí i part de la tarda els senyors Lerrooux i Gil Robles no havien celebrat cap conferència.

Es comprèn que aquest esdeveniment inusitat hagi semblat l'alarme en les regles governamentals i en els que no ho són. Cap al tard, però, la calma ha renascut en declarar el senyor Gil Robles que ell i el senyor Lerrooux esaven tan d'acord, que ja no tenien res per dir-se, i que si no celebraven entrevistes era perquè s'avorrien.

Per celebrar l'esdeveniment, el senyor Emiliano Iglesias ha tramès tres rellotges als seus legítims propietaris.

EL MICROBI DE LA GRIP

—Té! Em sembla que ja he arreplegat l'aspirina!

Els bons i els dolents

Segons el Full Oficial, el senyor Ventosa va dir en el seu discurs de diumenge a Tarragona, que el moment actual és d'acreciment de Lliga Catalana, i això és degut que després de les persecucions, dels treballs i de les penes, els bons sempre són recompensats, i els bons —afegeix— en aquest cas som nosaltres.

Si en lloc de dir els bons hagués dit els bens, EL BE NEGRE hauria hagut de tirar l'afer pels tribunals. No essent així, ens limitem a constatar que el senyor Ventosa es pren per un galan de pel·lícula, que és a l'únic lloc on guanyen els bons.

Els salvadors d'Espanya

En un discurs pronunciat diumenge a Salamanca, el senyor Gil Robles va dir, entre altres coses:

«Per a nosaltres la dissolució del Parlament actual no és un problema. Per a ells, si que ho és, car Espanya joestic segur que la salvaran els agricultors i els homes honrats que, com nosaltres, posen la vista en Déu i la mà a la rella.»

Que és la gran manera de no llaurar dret.

Però encara és pitjor dividir els salvadors d'Espanya en dues categories: els agricultors i els homes honrats.

Ni en l'època candent del problema rabassaire no s'havia arribat a dir tant!

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

EL DISTRICTE V. AL PASSEIG DE GRACIA

evident. No en tenen prou que l'Institut sigui Català de nom, sinó que voldrien que ho fos de fets!

LA RESPOSTA DE SANT ISIDRE

Quan més violent era el bombardeig de notes contra Sant Isidre, caigut com una bomba veritable la resposta d'aquest. Es tractava d'una mena de circular, ja que les dues respostes eren exactament iguals en el seu aspecte i extensió i es veia clarament que eren còpies del mateix original. Però, què deien? Estaven escrites en un idioma desconegut que cap llatínia ni cap capellà no ha pogut desxifrar encara. L'excitació és enorme en els dos anys, perquè tots dos diuen que els dona la raó a ell. Perquè jutgi el lector publicuem una de les respostes (ja hem dit que les dues eren exactament iguals):

«Muy señores míos y de mi mayor consideración: Sabrán que aquí en el cielo todos estamos bien, gracias a Dios, y que ya es demasiada coba la que nos dan con tantos latines que aquí nadie entiende. Veremos a ver si nos entendemos hablando en cristiano. Un servidor de ustedes, que es más chulo que un ocho, se crió en la Villa del Oro y el Madroño y es más gao que Tapia, y allí vivió y allí rezó y si allí no trabajó fue porque tenía sus rabassaires, como dicen ahora y como tienen ustedes, sino que no les desplumó como hacen ustedes y por esto no le hicieron la revolución ni las partes del uno. ¿está claro? Lo que hay es que ustedes, lo que no quieren es perder el coci e ir por ahí con una chulapa que quite el hipo de cada brazo. ¡pero a mí no! Que a mí no me la dan con queso, digo, ni me dan el opio con sus cirios, porque yo las canto claras, por si las moscas.

Y no mezclen más mi nombre en todo eso, o les doy un par de chuletas de cuello vuelto, que aquí en la Gloria estamos muy tranquilos y no queremos perder la tranquilidad. Y a ver si va a poder ser, ¡so birrias!

Y con recuerdos a la familia, queda de ustedes s. s. q. b. s. m..

Sant Isidro Labrador»

Sembla que en la Junta general que ha de tenir lloc avui es proposarà que aquesta inintelligible carta sigui desxifrada per un tècnic alemany, ja que es creu que estigui escrita en un dialecte llatí del carrer d'Embajadores de l'època del Sant.

PHILIPS COMPTAT LLARGS TERMINIS RADIO UNIVERSITAT

CAMISES ALTA NOVETAT ASSORTIT MÀXIM SEMPRE DANIEL'S

LABORSA LA VIDA COITZACIONS

Table with 2 columns: Item, Price. Includes items like Uruguais, Barça's reviscolats, Autobusos Torner, C.E.D.A. de Barcelona, Blancs, Negres i Raspats.

Ha estat molt ben acollida la darrera emissió de Bons Municipals (Alliberats).

Els Uruguais han baixat vint-i-un enters.

Barça's reviscolats han donat una grata sorpresa als accionistes al reaccionar amb fermesa en la darrera cotització oficial de les Corts.

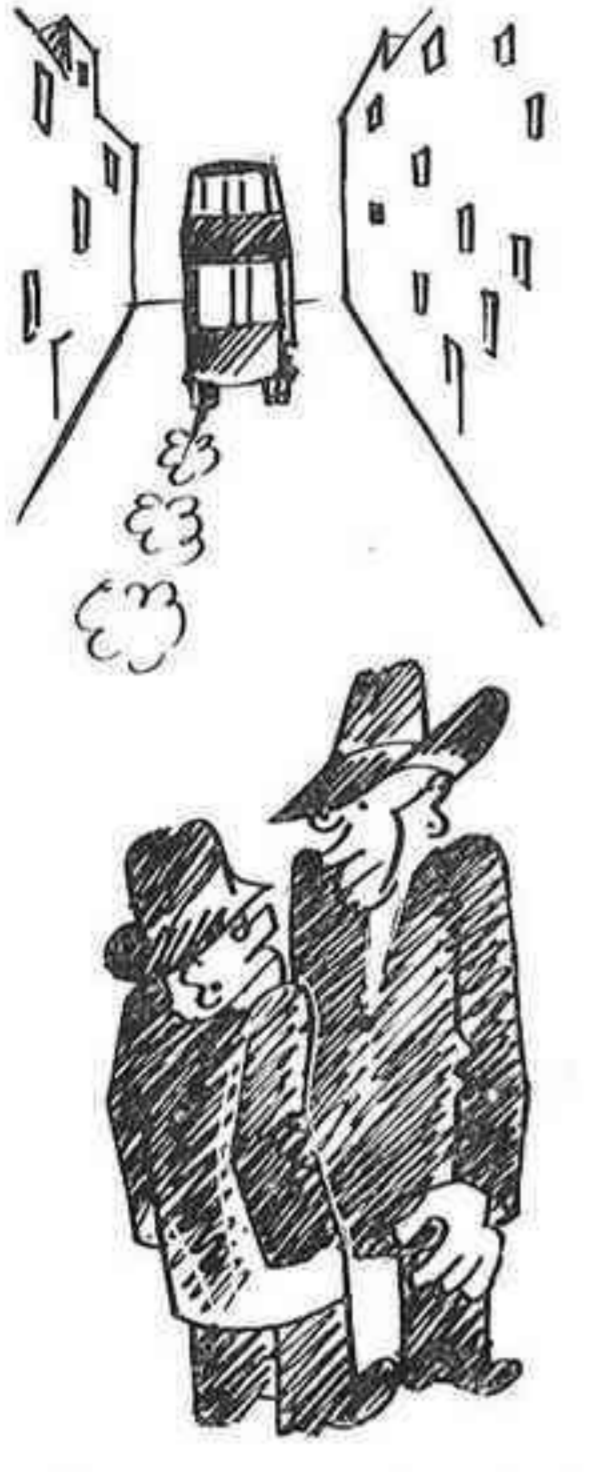
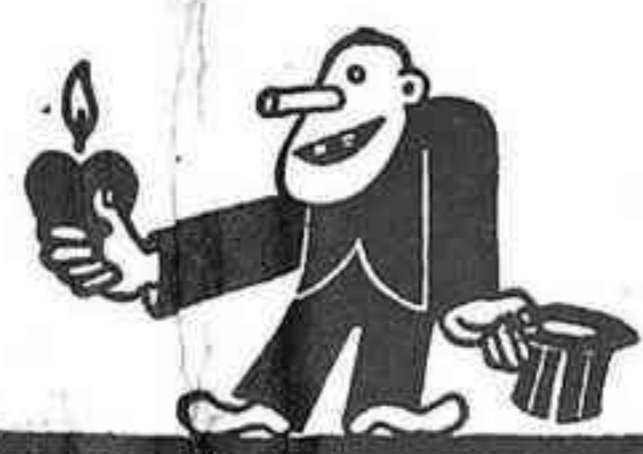
Autobusos Torner tornen a remenar la cua amb motiu de la fusió amb la C.E.D.A. de Barcelona. Aquesta ha pujat un enter. Un de sol que val, però, per molts.

Blancs, Negres i Raspats han estat retirats de la cotització periodística per ordre superior. Aquesta decisió ha estat molt censurada.

REFREDATS GRIPE USAT A TEMPS PREVÉ I CURA CEREBRINO MANDRI EFICAC I INOFENSIU

LA REGLA SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

amb el cor a la mà

—Es torna a parlar d'aquelles limes... —A veure si seran els autobusos que Torner.

EL SR. CIRERA A SABADELL

L'acte inaugural de la Ceda a Sabadell consistí en un banquet, al qual assistiren, exactament, seixanta-una persona: cinc músics, quatre cambres i cinquanta-dos cedistes.

El senyor Cirera i Voltà féu un discurs tan obrerista, que un dels presents, positivament escamat, digué:

—Aquest home és un iresentista! —No—replicà un veí—; el que passa és que ha vist que érem tan pocs, que s'ha volgut venjar dels sabadellencs...

UN CANVI D'IDEALS

El món canvia que és un gust. Qui havia de dir, per exemple, que una bella i fogosa oradora de la Lliga havia un dia de llançar un estentori ¡nuera Cambó! en un banquet ofert a Rojo Villanova?

La bella i fogosa oradora de la Lliga anà una vegada a fer propaganda electoral a Rubí. I en fou tant, de fogosa i d'oradora, agrada tant, que aquells pagesos, enusiasmats, la varen amar a trobar.

—Vostè—li digueren—té la carrera d'advocat, no?

—Sí, senyors, què se'ls ofereix? Demanin per aquestes foques i està fet.

Els pagesos varen demanar; tenien un assumpte al jutjat que no s'acabava de resoldre.

—Ah, no és més que això? Em pensava que era més important. Poden donar-ho per resolt. Només...

—Només què?

—Veuran, aquestes coses, sempre hi ha despeses... comprendran, les rodes...

—Quan li sembla?

—Comprendran, és una roda important... cent pessetes...

—Res, és cosa feta; no em parlem més.

I fou ella la que no en parlà més. Al cap d'un temps, veient que no es resolva la cosa, els pagesos es varen escamar. Què haurà passat? I se'n anaren a Barcelona i, en ésser a Barcelona, a la Lliga i ho explicaren tot.

Però ningú no els tornà les diners, ni ningú va dir res a l'advocada. Només, una mà misericordiosa va esborrar el seu nom de la llista dels oradors.

Però inútilment, perquè ara tornarà a fer, almenys, discursos.

CAMISERIA I SASTRERIA ULTRAMODERNA DANIEL'S RAMBLA CATALUNYA, 13

A la manera de... López Picó

(En ocasió d'haver obtingut el Premi de la Poesia)

L'Oci de la Paraula

Cadena dels dies, la pena dels homes que ens fa, abril, si portaves l'ofrena de rosa i lilà?

Ruixat que ennuoles la costa destries també la vela a l'atzar fet a pota del vent que va i ve.

Amor, senderol de muntanya, camí no camí, la vida tan sola s'enganya si cerca destí.

La fràgil cançó s'insinua, respir de l'atur. De l'ombra que el goig dexa nu, tremola l'atzur.

Cadena, ruixat, via incerta, amor, ombra i nom: ressona la joia, desperta no sap quan ni com.

Abri coronat de rosa amb roses al braç i un xic d'enyorança oblidada, ginesta i lilàs.

Eixí del bany...

Eixí del bany, mèdita deessa, la negra que es donà per un mirall, i dins la llum de l'aigua, sense fressa, joïós l'esguard purificà l'estrall.

Veïe la imatge del seu cos bmgna i s'oblidà del mercadeig mesquí perquè era bella com la nit que signa negros amb flama verge i llessami.

Així abocada al món l'ànima lassa dels tractes de pecat i d'amenaça pels quals la gaia juvenesa perd,

com en mirall es veu en la figura del cos formós, i s'hi refà un pura que tota ella és un somris cert.

—Quin fàstic! Cada dia hi ha més estrangers!

TEMPS NOUS

Dissabte hi hagueren dos intents d'atracament, però en ambdós casos els atracadors hagueren de fugir sense haver fet cap diner. Per postres, un d'ells fou mort per la Guàrdia civil. En canvi, un atracat i una dona que l'ajudà a demanar auxili foren gratificats pel governador general amb 150 i 50 pessetes, respectivament.

Es la primera vegada que algú que no sigui lladre guanya diners en un atracament!

SUPERSTICIO

En certa banda, la policia va efectuar algunes detencions. Hom pujà els presos d'alt d'un camió i aquest empenygué el camí de la prefectura.

—De sobte, un dels presents, després de comptar els seus companys de viatge, exclamà:

—Som tretze!

Esveramen, general. Un policia, somrient, va dir:

—Això rai, ja ho arreglarem.

Pararen el camió, precisament a l'instant que apareixia per la ruta un bon home.

—Els vostres papers?

Els papers estaven en regla.

—Be, de totes maneres, quedeu detingut. Ja us explicareu a la Comissaria.

A dalt del camió, hom respirà. Ja no eren tretze!

GERMANS D'IBERIA

El periòdic Eco de Jaén publica un article dedicat als Sindicats Lliures, amb motiu de la reorganització d'aquests a Barcelona. Eco de Jaén que, segons diu, és un periòdic catòlic, celebra com és del cas la reaparició dels famosos sindicats.

Felicitèmonos de que los Libres vuelvan a actuar—diu. I afegeix: Cuando en Cataluña el separatismo se extendia, los Sindicatos Libres los únicos que con valentia y decisión, que nadie les ha agradecido, combatieron a los separatistas.

Està mal escrit però la intenció és bona. Sols així es comprèn que un periòdic catòlic de Jaén prengui aquest insuïtat interès per les coses de Catalunya (A. M. D. G.).

«ENCARA QUE SEMBLI MENTIDA»

Hi ha Ajuntaments en els quals els empleats són els més feliços del món. Quan aquests empleats (empleats en les oficines de recaptació s'entén) han aconseguit entre tots i amb la col·laboració del contribuent, que es cobrés més del que el Pressupost preveia, ve el Reglament o algun senyor d'un nom semblant i diu per exemple: Com que s'han recaptat set milions de més en els impostos per solars, ens repartirem el 13 per cent d'una manera equitativa. El del cap

d'amunt hi tindrà, és clar, una part del cap d'amunt, i el porter de casa seva, empleat, és clar, municipal, la moneda del país, equivalent a 50 o bé a 60.000 pessetes; i els que vagin baixant d'aquesta categoria, baixant o pujant també fins arribar als escrivents i mecanògrafs amb l'equivalent de 1.000 pessetes en moneda del país. Això, és clar, és poca cosa, però es compensa treballant a les tardes amb l'equivalent de 175 o bé 200 pessetes de sobressou, i no es queixen perquè els empleats d'oficines que no són de recaptació no cobren res. No cobren i protesten, que és pitjor, perquè són dos mals! Afortunadament aquestes coses no passen a casa nostra. Nosaltres ho hem tret d'un d'aquells gravats d'estranyes que publiquen els diaris il·lustrats amb el títol «Aunque parezca mentira». La ciutat a que ens referim deia el gravat que es diu Donogoo-Tonga, una ciutat que arrossega nous impostos per fer hospitals. Però ens sembla que ens enreden, perquè els contribuents donogoo-tongues serien molt ases de no reclamar part en el repartiment essent els principals agents de la recaptació, ja que són els que paguen.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i foto classe d'objectes TOT D'OCASIÓ Corts, 414 - Telèfon 30422

Les milícies feixistes ja han arribat a la Somàlia Italiana.

Els abissinis ho veuen molt negre.

Amb motiu de l'ingrés del senyor Torner, a la CEDA aniran en cotxe.

O en autobús, que pel cas és igual.

La censura no vol blancs.

Ni negres.

Ni raspats.

Què deu voler la censura?

En tot el món només hi ha una cosa que no ha estat mai censurada: els mitjons Molforti's.

A Martínez Domingo no li han reconegut personalitat. Porsen si hagués fet el recurs amb paper de barba...

Ah!, el senyor Pich és alcalde de Barcelona.

I la setmana entrant inaugurarà el mercat del Ninot.

El senyor Anguera de Sojo, és més catalanista! Uf!

Qui atraca primer atraca dos cops.

L'anarquista de Terrassa ha tingut bessonada.

AGUSTÍ BÒ MOBLES d'Acer per a Oficines CORTS CATALANES, 598 BARCELONA

CORREU... HI TOTS

Suka. — Ai, Suka, Suka! cada dia estàs més baix de forma.

La ll. — Se'n fa un comentari.

Pan Xenguet. — Va arribar tard. Ha quedat reduït a un humil xisto.

Dràcula. — Bones.

Suab. — És una cosa censurable.

The. — Ho hem censurat nosaltres mateixos.

Frigi. — Sou massa radical en les vostres coses.

Paula. — La censura no vol blancs. Enesos?

Ciscundolf. — Els dibuixos s'han de fer amb tinta xinesa. Tenim un cove molt prim-mirat.

—I per què els maten? —El censor ha dit que no volia blancs.

CORBATES GRANDMOND EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS DANIEL'S

CALÇAT de immillorable qualitat a preus molt econòmics

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

Subhastes tots els dies de 4 a 7 tarda

El Be a les Fogues

LES ESTRENES

Marie galante, és una esplèndida novella de Jacques Deval. Es la història d'una dona de la vida que un tèrbol destí ha portat a guanyar-se-la (la vida) en els prostíbuls de Centreamèrica. Marie Galante està ennobilitada, però, per un desig fervent de tornar a la seva pàtria francesa; aquesta enyorança del seu país marca cada un dels seus passos i dels seus actes. Per guanyar els diners que li permetin abandonar l'infern on ha caigut, farà el que calgui; intervindrà en afers d'espionatge, s'enreda cada dia més, es compromet, i acaba morint afusellada.

Tot ho ha fet per poder tornar a França...

que és un film entretingut de debò. No ho negarem pas. Hi ha, sobretot, un negre, que ell tot sol paga el viatge. Quin actoràs!

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 7968
Secció contínua 3 tardes
a 1 matinalada
Sient 1 pesseta

Reportatges d'Actualidad Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

EXCEPCIONALMENT DOS FILMS

HOY

PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO
PELIRROJO

MARYLAND

Primer Premi Internacional
D'interpretació a Nordamerica

ROBERT LYNEN
HARRY BAUR
DUVIVIER
DIRECTOR
5. FILMOFONO

La señorita de los cuentos de

Hoffmann

per ANNY ONDRA
UFILMS

Això és la novella.
En el film, veiem una Marie Galante pura com un anyell, innocent, tendra i bona minyona que, pobreta, ha de cantar en un cabaret. S'embolica, sense saber-ho, en un tripijoc d'espionatge, però tot acaba bé. Tindrà per casar-se, si vol, no un galan, sinó dos, que són precisament els detectius que l'havien d'agafar.
Això és la pel·lícula.

Jean Harlow, al Coliseum, cerca un milionari. I, al final, el troba. I s'hi casa.

Els mals de cap que arriba a tenir la M. G. M. per donar-nos a entendre que aquesta noia platinada, estrella del «sex-appeal», és una xicota decent, honesta i carregada de bones intencions! Precisament, el que el públic cerca i espera de Jean Harlow és tot el contrari. Però, és clar, hi ha els interessos superiors de la moral comercial i cal rectificar, a fi de bé, els instints naturals de l'art de l'Harlow.

De totes maneres, en Busco un millonario, la «vedette» predilecta de les acadèmies de ball té manta ocasió de demostrar-nos que ja és noia de bons sentiments, però no tant...

No cal dir que són els millors moments del film.

SALÓ CATALUNYA

Un film de gran emoció dramàtica

GERMAINE DERMOTZ
MONA GOYA
JACQUES GREILLAT

LA PORTERA DE LA FABRICA

EN ESPANYOL

Crisis mundial, és un altre film espanyol presentat al Catalunya: un altre film de Benito Perojo. El títol sembla que prometi un film de tendències socials com La Bodega, però Benito Perojo fa temps que ha deixat tranquil·les les tendències de tota mena. El títol serveix, doncs, precisament per començar el film, que és còmic segons s'entén en el cinema espanyol un film còmic. Per acabar-lo n'hi ha prou amb la paraula fin. Entremig, encara que sembli mentida, hi ha algunes escenes bones, però, perquè sembli veritat, n'hi ha moltes que no en són tant.

ACTUALIDADES

Secció contínua de 3 tardes a 1 matinal

Noticiari Fox Mundial

El món on vivim

Recons d'Alemanya
Documental

El Creuer Groc
Tercera etapa: En el Celest Imperi

Solent únic: UNA pesseta

L'argument és senzill i complicat, tenint en compte la crisi mundial. Antònia Colomé està jugant al hockey amb els altres artistes i quan decideix reposar s'assabenta pel seu tutor i pels diaris que hi ha crisi mundial i decideix anar a Locarno a pescar un dels financers que hi ha per endegar la crisi. Miguel Ligeró, que és el seu enamorat però que tothom sap que no s'hi casarà perquè té el defecte d'ésser l'actor còmic, li acompanya en un auto tronat. Hi arriben a allí, naturalment, s'equivoquen:

Metro-Goldwyn-Mayer

DOS GRANDES PEL·LÍCULAS EN UN SOLO PROGRAMA

EL CONQUISTADOR URQUINAONA

AVUI GRAN EXIT

Si no fos el record constant del llibre de Jacques Deval, estrafer en el seu sentit i les seves intencions, aquest film ens hauria agradat, segurament, més que no pas ara.

Els que ignorin l'existència de la novella de la qual ha estat feta la pel·lícula, trobaran, segurament, que la versió cinematogràfica de Marie Galante, és molt reeixida.

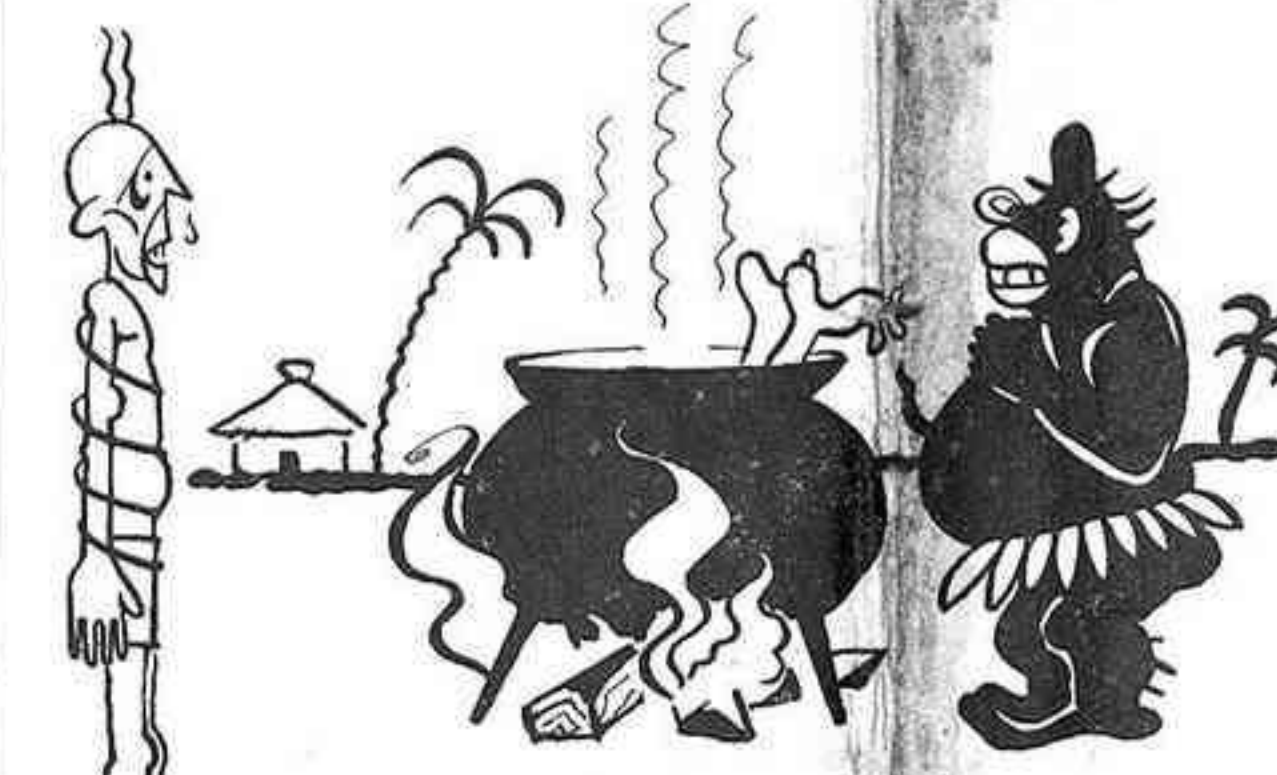
METROPOL

AVUI ÈXIT
UNA MERAVELLA CINEMATOGRAFICA

LA CODICIA DEL ORO

UNA PRODUCCIÓ DE BAVARIA - FILMS

—Pietat! A més, us faré mal, perquè tinc la grip...
—No hi ja res; a dins ja hi ha un moço.

prenen per milionaris gent que no n'és i es troben, és clar, amb el clàssic aventurer i la clàssica aventurera. Però també hi troba el galant jove que és Ricardo Núñez que resulta que és fill d'una emperadriu d'òpera i aleshores el film es torna opereta i acaba. Es un film que dona la impressió de no haver estat escrit, i el fet d'ésser els diàlegs de Felipe Sassone ho confirma. Per això Benito Perojo no ha pogut fer més que escenes soltes.

i, per tant, és un film divertit i fins i tot moral, ja que va precisament contra els que en l'esport i les seves revistes no hi veuen, precisament més que nudisme vergonyant.

Stan Laurel i Oliver Hardy, encara que ja sembli mentida han fet un film divertit i el projecten—no ells, és clar— a l'Urquinaona. Es titula Un lío de familia i és un vodevil fet a base de cinc personatges, quatre dels quals són els dos còmics. Fer un vodevil en

Dissabte passat va arribar Lluís Trenker que a hores d'ara ha fet la seva aparició personal al Tivolí en l'estrena d'El hijo perdido, film, naturalment, de neu, com el nom del seu protagonista indica. Fou, segurament, per indicar-ho més, que dissabte al vespre L'Instant publicava el seu retrat—de Trenker, no de L'Instant— i sota el títol «Lluís Trenker és arribat a Barcelona» hi havia un home amb barbes i vestit d'esquimal. Després diuen que Barcelona no és una ciutat d'hivern.

MARYLAND

Plaça Urquinaona, 5.-Tel. 21966

Tardes: 3'30, 5'30 i 7'30 (contínua) Nit, a les 10.

TOTS ELS DIES

Gran èxit excepcionalment dos films

PELIRROJO

per ROBERT LYNEN i HARRY BAUR

Director: DUVIVIER S. Filmofono

La señorita de los cuentos de Hoffmann

per ANNY ONDRA

UFILM.

Butaca: 2'20; a les 7.30 1'65

A notar que l'assumpte de Crisis Mundial és el mateix de Busco un millonario, que projectaven al Coliseum. El mateix, però de quina altra manera tractat i resolt!

La música, com hem dit, és dels mestres Noví i Cotó.

El mestre Noví, passa.

El mestre Cotó, fluix.

Del Coliseu Pompeia, la companyia Vila-Daví ha passat al Principal Balace.

On estrenaran, aviat, una obra de circumstàncies: El jutge està malalt.

De la grip, segurament.

3.ª SEMANA

La Dolorosa

Joià musical del mestre SERRANO, al CAPITOL

Actuació personal de l'excel·lent tenor basc AGUSTI GODOY

interpret del "hermano Rafael" a «LA DOLOROSA»

Què hay, Nellie? és un altre film de periodistes i, com quasi tots els films de periodistes és un film molt bo. Val a dir que a més d'un bon film hi ha un bon actor, Paul Muni. Però tot i això, quan sortirà aquesta nota ja no el faran a Maryland. No volem dir res sobre perquè no s'ha aguantat en el programa, perquè en aquest cinema s'hi han aguantat més d'una setmana films molt bons. Què hay, Nellie? potser, per al públic, o més ben dit, per a un cer; públic, té l'inconvenient que no hi ha amor—ja no cal parlar de sex-appeal—però, en canvi hi ha humor i acció, acció i acció. Que el lector, si no l'ha vist, no se'l deixi perdre quan el facin en un altre local. A menys que no sigui (el lector, no el local) d'aquella mena de públic. Però el lector de EL BE NEGRE no ho és mai.

Al Fantàsia projecten Campeones olímpicos que no és, com el títol espanyol podia fer pensar, un film purament esportiu encara que hi hagin intercalat uns trossos de natacions d'Olimpiada. Els alemanys n'haurien fet un film esportiu i nudista, però és americà

MOLT BEE!

Una escena d'Adela la mal casada, amb els senyors i senyores Alarma, Klein, Vendrell, Estore i Santpere.

Fages de Climent diu que a Catalunya hi ha tres poetes d'envergadura: Gassol, Sagarra i jo (ell). Gassol produeix poc—diu Fages de Climent—, en canvi Sagarra... Quan es tracta d'anar de cara al públic, no nego que no aconseguixi avantatjar-me, però... quan arriba l'hora de volar!

GRANJA ROYAL

Gran èxit de la formidable Crazy Boys Orchestra

Als tes i sortides de Teatre

De 10 a 12 nit

SEXTET TOLDRA

Didó, el director del Teatre de Puximellis de Sant Lluç, ha estat homenatjat amb un dinar per un grup d'amics i admiradors. El motiu de la festa era—segons resaven les invitacions—per a celebrar l'èxit obtingut pels seus Títelles al Teatre Poliorama.

Cregui que ho celebrem.

Entre els assistents a l'acte no hi havia el senyor Lluís Elies.

Ha zortit en viatge d'estudis el

El senyor Fages de Climent, però, no escatima res per tal de posar-lo bo.

Si no té cap recaiguda...

COLISEUM Exit de

UN SEQUESTRO SENSACIONAL

BEBÉ LEROY DOROTHEA WIECK

L'història apassionant d'un rapte que tots hem viscut i vivim encara des de les columnes dels diaris

El ball del Barret

de copa, del Círcol Artístic

«Ball del barret de copa al Teatre del Liceu»: vetaci un títol que retorna el bon barceloní una pensada evocadora de temps menys desballats que els actuals. El barret de copa! En aquesta època de «sinsombrerisme» i de crisi de barreteres, resulta entenedora la idea de muntar tota la gran festassa anual del ball de disfresses del Círcol Artístic al voltant del grau trenta-tres dels barrets masculins.

I si, tal com suggereixen els organitzadors, darrera del «copalta» i la «xistera» entra per la porta gran del nostre Gran Teatre del Liceu tota una onada de «monyos», vestits de seda, mocadors de «caputxa» i «mantons alfombraos», «polacres» i «escarpins, aleshores un perfunctiu vuitcentista anirà omplint la sala i uns grisos i roses aniran pujant cap a l'aranya del sostre del Liceu fins a convertir-lo en un Grau-Sala de tamany natural.

Hi ha un càlcul que no sabem si es farà, però que podria fer-se: quants barrets de copa sortiran esbotzats del ball de disfresses del Círcol Artístic?

Perquè el ball del Círcol Artístic ha estat sempre el recordman de la gresca i la gatzara, i bé cal suposar que aquest any no desdirà dels anteriors. Si efectivament és així, imagineu el tomb que pot donar un ball on sobre l'escuma de la mar de disfresses naveguin uns quants centenars de barrets de copa? Imagineu el que pot esdevenir una festa on la blanca bola de neu es veurà atreta com una papallona pels set reflexes de cada un dels mil copaltes?

Ja ens, perdonaràs, lector, que ens posem tan cursis. Pensa, però, que això només ens passa una vegada l'any a tot estirar, i aquesta vegada ens provoca aquest barceloní ball del Círcol Artístic, que guarda com un estoig voltat de pexines les essències barcelonines de les festes de Carnestoltes. Ho veus, lector? Ja hi tornem a ésser. No té remei.

Doncs no en parlem més i creu-nos: véu al ball del barret de copa del Círcol Artístic, el dia 4, al Gran Teatre del Liceu, i hi trobaràs totes aquestes coses que t'hem dit i moltes d'altres.

I ens hi trobaràs a nosaltres, que no pensem faltar-hi.

La gatzara cinematogràfica

Aquest any, el ball de la Gatzara Cinematogràfica, que es celebrarà demà, al Price, es presenta sota els millors auspicis. Sols direm que ha promès assistir-hi el cinquanta per cent de ciutadans que no van als cinemes d'estrena, o sigui, dit en altres paraules (el cinquanta per cent de la població de Barcelona).

La gent que no va als cinemes d'estrena ho fa amb la seguretat que un dia o altre—més aviat altre que un—podran veure els mateixos films per un preu més enraonat. En canvi, de ball de la Gatzara Cinematogràfica no n'hi ha més que un en tot l'any, perquè de les coses bones no se'n pot pas abusar.

EL BE NEGRE no hi mancarà pas.

Llegiu cada setmana

El Be Negre

III BALL DE DISFRESSES DE LA FANTASIA CINEMATOGRAFICA

"Una noche en Viena"

Tiquet amb buffet: 25 pessetes

EL BALL DE LA GATZARA CINEMATOGRAFICA

tindrà lloc al

GRAN PRICE

(Antiga Bohèmia)

el dijous, 7 de març

ARA NO L'OBLIDEU!

Estudis de cartó-pedra

Assistència espiritual dels estels universals del cinema

Preses de vistes (no hi ha presa de pel)

Sorteig de tres Porquets de debò

Premi especial per a la millor parella de «Tanzans»

Assistència de totes les aspirants a «estrella» (Ball sense tiquet)

Sorteig d'una «estrella»

Res! La veritable gatzara cinematogràfica

GRAN PRICE

dijous, dia 7 de març

Entrada: UN DURO

(La clau no es necessària)

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quinelles pels asos de la pala.

Creacions DANIEL'S

Corbates GRANDMOND

La distingida i desconeguda primera actriu del Teatre Barcelona, senyora Montiam—de la raó social Montiam-Roses—, amb tot i els pocs dies que fa que corre per Barcelona, ja ha tingut ocasió de fer saber a les seves amistats que la nostra ciutat és «un corral de vacas», que no l'interessa gens, i que ja desitja ésser-ne fora.

Amb la poca gent que va al Teatre Barcelona a admirar a la senyora Montiam, suposem que ben aviat podrà veure satisfets els seus desitjos.

SALA PARÉS

EXPOSICIÓ DE PINTURES DE

Josep de Togores

RITZ

Diumenge 3 de març

III BALL DE DISFRESSES DE LA FANTASIA CINEMATOGRAFICA

"Una noche en Viena"

Tiquet amb buffet: 25 pessetes

EL BE...RNAT METGE

«EL NUEVO RICO» (Poema en tres actes): E. MORELL CASA-NOVA

Catalunya, que ha alletat amb el seu pit fills tan il·lustres com en Pich i Pon, en Pociello Forradellas i en Salvador Perarnau per no anar més lluny, no pot alimentar amb llet de pot un home tan genial, un dramaturg tan original i una ploma tan racial, que tot això és, i més encara, el formidable autor de poemes escènics senyor E. Morell Casanova, deixalla del mai prou albat pedagog vuitcentista Pablo Espelt i Comas.

E. Morell Casanova, en escriure el seu poema en tres actes *El nuevo rico*, ha escrit el drama més punyent que es coneix en el món dels filats i teixits.

Tots els corredors del ram en van plens, i entre els fabricants regna veritable pànic (en pensar en la imminència de la visita del senyor E. Morell Casanova amb l'ofertament d'un exemplar).

El *nuevo rico* ha estat dedicat «A mi primo Luis Recolons y Portabella». El senyor Recolons ha quedat servit.

El *nuevo Rico* (poema tèxtil en tres actes) té coses del calibre següent:

ESCENA I

Arturo:

Fuè, por cierto, este señor perfectísimo bandido anulándole un pedido cuyo importe causa horror. Es una informalidad que arruina a quien trabaja: siempre que el algodón baja se anula sin piedad. Obligado está a ceder si contratos no prorroga quien en blanco mas se ahoga de algodón que ha de tejer. Y resignase a aceptar, para arrollarlo en carretes de algodón hilo en paquetes tal montón, que hace temblar. Y mientras corre veloz lanzadera entre el urdimbre, en la puerta anuncia el timbre vencimientos de algo atroz. Y avaro de metal vil, soldar debe en desconsuelo las piezas de terciopelo, buen tichy, crudillo y dril.

En l'escena IV hi ha perles com aquesta:

Con particular permiso de quienes ejercen mando, a la guerra ya divino que a la paz va estrangulando.

Una altra:

Víctima del traficante, el activo fabricante pobre, a veces, llega a ser: preferible es ser obrero, que sonriente y placentero en su hogar puede comer.

Una altra:

Cuando Nueva York dice algodón de buena clase al precio que a Jover hace, que no dude ni se atrase.

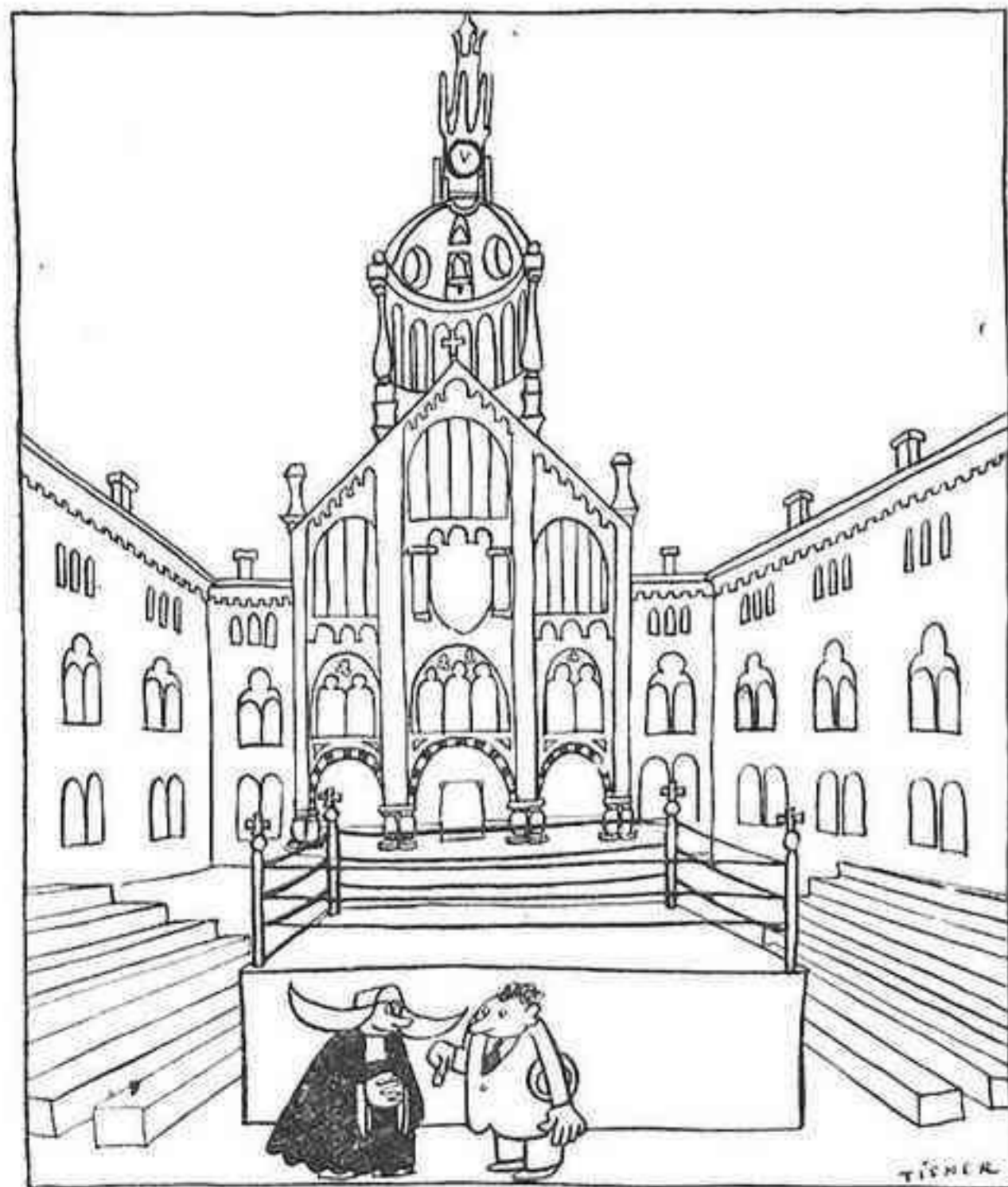
La intervenció del senyor Atrial (corredor de filats de cotó) és una de les millors coses de l'obra.

El senyor Atrial estueja amb la família. El fabricant el fa companyer i el despacha. Per tal d'excusar-se, Atrial diu:

Es que en lejano poblado do en familia me recreo hame el calor obligado a fijar mi verano.

En l'escena X hi ha aquests moments únics:

Atrial:

—Boxa, ací? —Ai, filllet! Les coses que s'han de fer per aconseguir una subvenció!

—Pobre Gironès, ha estat molt censurat! —Naturalment! Com que és un pes ploma...

Pretender sería en vano mejor precio que el que hicimos con don Roque Sert de Olano: fué una ganga que obtuvimos.

Sr. Antonio: Siempre gangas dar pretende y, al fin, da lo que es corriente. ¿Y a qué precio hilados vende don Fernando Boix Lafuente?

Atrial: Sólo admite algún pedido para entrega muy lejana.

Sr. Antonio: ¿Y qué precio os ha ofrecido la «Hilandería Catalana»?

Atrial: A treinta y cinco reales urdimbre número trece.

Sr. Antonio: De algodón hilado ajuste a Boixeda Riús i Escollos tome nota y no se asuste: siete mil quinientos rollos y en firme deje al instante a «Hilandería Catalana» otro ajuste semejante: siempre fibra americana.

Després de tot això, podem negar al senyor Morell Casanova el dret a figurar en el nombre dels nostres més al·ludits amics?

No, no... En Morell és dels nostres. Ningú no ens el prendrà. Si no ve el seu cosí Recolons en persona!!! En aquest cas, sí. Tot per ell. Sac i peres.

NOTICIARI

Eufemà Fort i Cogul ha escrit un llibre de poemes: *Caliu*.

I el poeta Melcior Bonastre n'ha escrit un altre, inèdit encara: *Les pomes agredolces*.

Si el senyor Bonastre no hagués badat, ja tindria el seu llibre al carrer.

El senyor Eufemà Fort i Cogul (an sentimental i tan poeta) no hauria tingut cap reparo a deixar-li posar *Les pomes* al *Caliu*. N'estem ben segurs.

El veterà Alexandre Font ha fet una novella: *Embruix*. *Embruix* serà potser un llibre fluix, però fa olor de marduix. L'última que el senyor Font, per timidesa, no hagi conservat el títol inicial. Se'n deia: *L'embruix de l'entrecreix*. I és un bon títol, no?

Zodiàc és també una novella. Una novella escrita en signes pel nostre admirat amic Alfons Maseras.

El programa de la Ceda

Tenim a la vista un manifest d'Acció Popular a Catalunya, en el qual es publiquen els punts principals del programa de la Ceda. Entre aquests, hi trobem els següents:

Juventud - Fe - Arrojo - Voluntad - Espíritu joven en la política nueva, o signifi, les característiques del senyor Jover i Nonell.

Fortaleza de la Raza - Educación premilitar - Abolición del soldado de cuota (Anguera de Sojo).

Los hijos no son del Estado (sempre, ben entès, que Gil Robles no digui, com Lluís XIV: «L'Estat sóc jo»).

Más propietarios y más justa distribución de la riqueza. (Un dia d'aquests, el senyor Cirera i Voltà començarà la repartidoria).

Trabajo para todos. El que no trabaje que no coma (procediment jesuític per acabar amb el partit radical).

Abajo todos los fascismos. El pensamiento no tolera tiranías. (El pensament de la Ceda, és clar.)

Guerra a la lucha de clases. En su lugar, concordia cristiana.

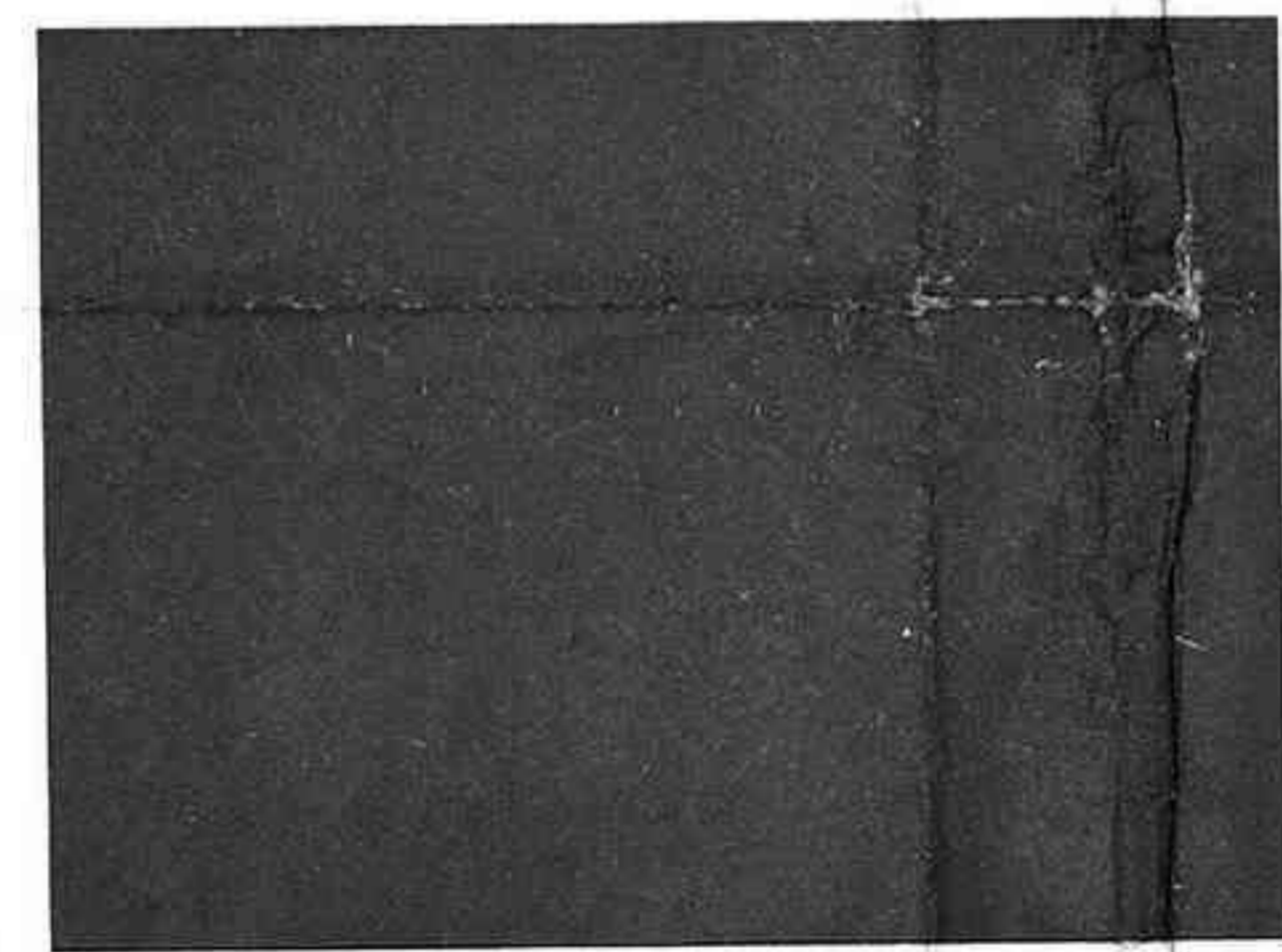
Finalment, una estrofa de l'himne de la Ceda:

Caigan las plazas taurnas símbolo del retroceso y encima de sus ruinas levántense, peregrinos, las cátedras del progreso.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 30.555.

La guerra italo-abissínia

El primer combat entre les camises negres italianes i les topes abissínes.

(Foto francesa per belinograma)

D'EL BE NEGRE DE 23 DE FEBRER DE 1932

LA PAU-GUERRA XINO-JAPONESA

Xangai (per cable). — El comandant japonès Uyeda, que per cert és de Granollers, ens ha rebut molt amablement. Li hem demanat un salvaconducció per a circular per les línies de foc; ens ha respost que no valia la pena perquè els seus soldats no saben distingir un salvaconducció fals d'un de veritable i, de totes maneres, si quèiem a llurs mans, ens afusellarien igualment. La millor solució — acaba dient-nos — és passejar-se entre les bales com si tal cosa: al capdavant dels nostres soldats, que necessiten documents per arribar-se al fec?

Avui, dia del gran atac i canònades a tot arreu. Per què tiren tant aquests homoniss?

I els avions... Quines ganes, Déu meu, de complicar-se l'existència! Tan bé que s'està a casa!

Hi ha guerra? No hi ha guerra? Hi ha pau? No hi ha pau? Aquesta quàdruple pregunta ens l'hem formulada sovint aquesta jornada que l'hem passat embol-

RESTAURANT «GLACIER»

POLLASTRO ALLO SPIEDO

BOTA MAGICA 30 ANYS

VISITEU EL RESTAURANT DE MODA «GLACIER»

RAMBLA DEL MIG, 19 PLÇA FRANCESC MACIÀ, 3

TELÈFON 22.503 BARCELONA

orelles esgarriades

Apreciació... preciosa

D'un comentari de futbol publicat a L'Instant del dia 12:

Nosaltres hem sentit a dir que de vegades Escolà ho encerta de «churro». És molt preciosa aquesta apreciació. Com ho seria que d'un bon caçador que ha fet caure milers de caps de caça, el dia que fa una carambola difícilíssima diguessin que aquella carambola ha estat... una carambola.

Si ho hem entès bé, és com si al redactor futbolístic de L'Instant li diguessin que és... un redactor!

Més futbol

Del mateix número de L'Instant:

L'únic partit celebrat de Torneig dels no classificats de la Primera Categoria B donà un resultat favorable a l'Anoia per 4 a 0.

Una gent que marquen quaranta quatre gols en una tarda i participen al torneig dels «no classificats»? Decididament, no hi ha justícia!

Tant per cent

D'un article de Tomàs Borràs publicat al Noticiero del 21, que s'intitula: «En el año de Lope de Vega».

Contra todo se alzó el viejo «No importa», de España. Muchachos de diez y seis años recién salidos de las academias militares, hacían cola en los Cuorpos de oficiales voluntarios sabiendo que iban a sucumbir en días, pues las bajas de esos grupos ocurrían en la proporción anual de 110 por 100.

Tomàs Borràs ha confós l'any de Lope de Vega amb l'any del cólera... a Portugal!

Instantànies

D'un reportatge d'Irene Polo publicat a L'Instant de dijous:

A l'antelala, els amics i parents del senyor Dencàs volten Henri Torres. La sentència es dona ja per dictada en el sentit de negar l'extradicció.

—I quan el deixaran anar?—pregunta la senyora Dencàs.

—Probablement aquesta mateixa nit... Les anigues li donen copets a l'esquena, amb gran gatzara.

—Ja pots preparar-li el lit!

Serà la primera vegada que Irene Polo posarà en berlina els afectats pels seus reportatges que la vulguin desmentir...

El fontge de la premsa

Sota el títol *La visita a Barcelona del «Aquitania»* publicava dijous passat, dia 21, *El Diluvio* un article que començava així:

«Como dato curioso damos a continuación las características del transatlántico «Aquitania», que fondó el pasado día 9 en Barcelona y que por exceso de original no se publicó en la sección de Turismo del pasado jueves.»

No va poder entrar al port per excés de calat; però a *El Diluvio* no hi va cabre per excés d'original. Ja està ben justificat, ja, l'augment de preu dels diaris!

Joc ras

De la ressenya del partit Atlètic de Bilbao - Espanyol, publicada al Full Oficial de dilluns:

«El vent actuà amb gran força durant tota la tarda, i l'Espanyol sabé aprofitar molt millor aquest element en realitzar el seu peculiar joc ras arran de terra.»

El dia que l'Espanyol sàpiga, també, fer joc ras a mitja alçada, serà el millor equip del món.

El «Be» a la Cibeles

El ministre d'Agricultura, per reposar dels mals de cap que li dona la interpretació de les encicliques en el que afecta el problema del blat, ha passat un parell de dies a Andalusia.

Ha pronunciat, naturalment, molts discursos. En un d'ells, a Granada, ha dit textualment, que el senyor Lerroux es tan espanyol que no puede, aún sin saberlo, dejar de ser católico.

Val a dir que, amb aquestes assenyades paraules, el senyor Fernández Giménez (o Giménez Fer-

nández) no ha fet més que interpretar l'opinió general.

Segueix preocupant la forma en que ha d'ésser redactada la nova llei electoral. Les dificultats segueixen al cercar-se la manera de que la lliure emissió del sufragi no comporti una victòria de les esquerres que ens torni als honors del bienni.

Ha estat presa en consideració la idea llançada pel senyor Honorio Maura de que sols tinguin veu els que exhibeixin la localitat corresponent a una funció de teatre en la qual es representi una obra seva, o del senyor Pernau, a escolir.

Sembla que si la proposició s'adopta, Espanya estarà definitivament salvada.

El senyor Ventosa i Calvell no estalvia els passos per tal de treure el mal efecte que produeixen per Madrid els darrers discursos del senyor Cambó. Amb aquella habilitat tant seva, el senyor Ventosa explica a tothom qui vol escoltar-lo que el senyor Cambó s'ha tornat una mica simple i que no cal donar massa importància a tot el que ve dient.

De totes maneres, pels cafès de Madrid hom segueix considerant que don Francesc és un tío muy preparado.

En un moment de sinceritat, el senyor Ventosa ens ha confessat que ell ja era massa gran per fer de catalanista.

El senyor Royo Villanova segueix rebent felicitacions per l'èxit de la seva darrera anada a Barcelona. Tothom l'encoratja a que compleixi la seva promesa d'anar a fer de catedràtic a la Universitat catalana:

—Sí, al menos, tendríamos la seguridad de que sus alumnos serían buenos españoles — ha dit el senyor Sainz Rodríguez.

El senyor Royo troba que aquestes ganes de fer-lo anar a Barcelona tenen alguna cosa de sospitosos. Deu ésser per això que ha dit:

—Aquello fué una expansión de sobremesa. Ya no tengo edad para hacer calaveradas...

Ho trobem natural

Back, el crític esportiu de L'Instant va visitar als jugadors del Barça i del Barcelona després del partit de diumenge passat. En L'Instant de dilluns diu que, de tots ells:

Unanimo, capità de l'onze, és qui amb més filosofia i calma ha acceptat els esdeveniments.

Si l'Unanimo no es mirés les coses filosòficament, començaríem a no entendre-ho.

Història d'Espanya

LECTURA 3.^a

Juramento de Anibal

Los cartagineses tuvieron grandes pérdidas en una guerra con los romanos. La invasión de España fué con objeto de reparar tanto daño. Amílcar, que empezó la conquista de España, había traído consigo a un hijo suyo, de nueve años, llamado Anibal. En Cádiz, ante el altar de Hércules, le hizo jurar su padre odio eterno a los romanos, juramento muy conforme con sus inclinaciones, y que cumplió fielmente. De Anibal se dijo que era mayor que toda Cartago, porque sólo él luchaba por ideas nobles, en cumplimiento de la palabra empeñada y para engrandecimiento de su patria: todos los demás buscaban únicamente riquezas. Por ese motivo ha quedado el nombre de Anibal rodeado de una aureola de gloria, y la infidelidad de los cartagineses con la denigrante expresión de fe púnica.

LECCION 4.^a

DOMINACIÓN ROMANA

25. ¿Quiénes eran los romanos? — Un pueblo del ceniro de Italia, guerrero y esforzado, que tras setecientos años de guerra, formó un poderoso imperio que tenía por capital a Roma.

26. ¿Por qué se declaró la guerra entre romanos y cartagineses? — La guerra entre romanos y cartagineses se declaró por haber destruido Anibal la ciudad de Sagunto, que estaba aliada con Roma.

27. ¿Costó mucho a los romanos someter a España? — El someter a España costó a los romanos dos siglos de lucha casi continua.

28. ¿Cuál fué la conducta de los romanos en España? — Los ejércitos romanos se mostraron muy crueles, y los priores o gobernadores fueron sumamente codiciosos.

29. ¿Qué ejemplo de patriotismo dió la España de aquel tiempo? — El período romano está lleno de ejemplos de patriotismo; tales son: la primera lucha por la indepen-

dencia, dirigida por los caudillos Indibil y Mandonio; los gloriosos triunfos de Viriato, vencedor de muchos generales romanos, y la heroicidad de la ciudad de Numancia bajo la dirección de un valiente megara o jefe.

30. ¿Cuándo acabó Roma de someter a España? — La dominación de España terminó con las guerras cantábricas, diez y nueve años antes del nacimiento de nuestro Señor Jesucristo.

LECTURA 4.^a

Hazañas del cántabro Corocota

Era Corocota un guerrillero famoso por sus atrevidas hazañas. Sus hechos llegaron a noticia del emperador romano Augusto, quien puso a precio su cabeza. Al verse tan perseguido y en peligro, ocurrió a Corocota la singular y arriesgada idea de conocer y tratar personalmente al emperador. Fué, pues, a Roma, y admitido a presencia de Augusto, declaró con franqueza quien era, rogó que le permitiese vivir en adelante pacíficamente, y, además, reclamó el dinero prometido a quien se lo presentase muerto o vivo. Al emperador no puieron menos de extrañar la original idea de Corocota y su gallardo continente, y le concedió no sólo la libertad, sino el premio ofrecido.

LECCION 5.^a

EL CRISTIANISMO EN ESPAÑA

31. ¿Qué es el Cristianismo? — El Cristianismo es la religión fundada por Jesucristo, la única verdadera, fuera de la cual nadie puede salvarse.

32. ¿Cuándo y dónde nació Jesucristo? — Jesucristo nació en Belén y Judá, cuando se hubo cumplido el tiempo profetado por Dios y anunciado por los profetas.

33. ¿Cómo vivió Jesús? — Jesús vivió treinta años en compañía de sus padres María y José, a quienes estaba sumiso. Consagró los tres últimos años de su vida a la predicación de su divina doctrina, el Evangelio.

34. ¿Quién predicó el Cristianismo por el mundo? — El Cristianismo fué predicado en el mundo por los apóstoles.

35. ¿Quiénes lo predicaron en España? — En España predicaron el Evangelio los apóstoles Santiago y san Pablo y siete discípulos del primero llamados Varones Apostólicos.

36. ¿Cómo fué recibido el Cristianismo en España? — A pesar de la persecución de los pretoros romanos, el Evangelio se extendió rápidamente en nuestro país, y muchos españoles sellaron la fe con su sangre.

37. Cítadme algunos mártires españoles. — Entre los mártires españoles citaremos a san Lorenzo y san Vicente, de Huesca; san Fermín, de Pamplona; san Fructuoso, de Tarragona; los Inmigrantes Mártires de Zaragoza; los santos niños Jusio y Pastor, de Alcalá de Henares; santa Leocadia, de Toledo; santa Eulalia, de Mérida, y santa Eulalia, de Barcelona.

Martirio de los santos niños Jusio y Pastor

Corría el año 304 de la era cristiana, y en el mes de agosto publicó Daciano, en Alcalá de Henares, un edicto en el que se mandaba que todos sacrificasen a los ídolos, bajo pena de muerte. En 6 de agosto se dirigían a la escuela dos niños hermanos, llamados Jusio y Pastor, de siete y nueve años respectivamente. En el camino oyeron la voz del pretor que leía el edicto y les entraron deseos de dar su vida por Jesucristo. Más adelante, se encontraron con la carroza de Daciano y los niños gritaron: «Nosotros también somos cristianos y no queremos adorar ni sacrificar a los ídolos». Mandó Daciano que fuesen azotados, pensando que esto bastaría para hacerles renunciar a sus ideas.

Púsose en ejecución la inicua sentencia; pero al tiempo que el dolor había de causar algún contraste en las tiernas almas de aquellos inocentes víctimas, fué tan al contrario que se animaban mutuamente para mantenerse firmes hasta morir por Jesucristo y subir juntos a la gloria.

«No temas, decía Jusio a su hermano Pastor, no temas este tormento transitorio; no te acobarden las llagas que causan estos crueles azotes, ni te infunda terror el cuchillo que nos amenaza; porque si fuésemos tan dichosos que quiera darnos nuestro Señor Jesucristo la palma del martirio, recibiríamos en la otra vida la sublime gloria de que gozan los mártires, y viviremos eternamente entre los coros de los ángeles, adornados con inmarriscibles coronas.»

«Hablas muy bien, oh hermano Jusio, contestó Pastor, y tus palabras te hacen digno del nombre que recibiste en el bautismo. Conviengo en lo que dices, y esimo en nada el derramar la sangre, y el que nuestros cuerpos sean destruidos por la confesión de nuestro Señor Jesucristo, en comparación de la dicha que tendremos de adorar su divino cuerpo y preciosa sangre en la patria celestial. No tengamos lástima de nuestra tierna edad, ni de nuestra vida, que ha de tener un fin muy pronto; an-